

Arrest

nr. 73 692 van 20 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 mei 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat O. PIRARD verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaarde op 26 september 2010 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 28 september 2010 een eerste asielaanvraag in. Zij werd geacht afstand te hebben gedaan van deze asielaanvraag, nu zij naliet gevolg te geven aan de oproeping om zich bij verweerder aan te melden op 22 oktober 2010.

1.2. Verzoekster diende op 6 januari 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 maart 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nummer 61 999 van 23 mei 2011 stelde de Raad, inzake het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 maart 2011, de afstand van het geding vast.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 mei 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de genaamde [A. P.]

[...]

van nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

Reden van de beslissing :

Op 28/03/2011 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiare beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 26/09/2010 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 3 maanden overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

2.2. Waar verzoekster aangeeft dat zij met het ingediende beroep tevens “de erkenning van de hoe[d]a[n]igheid van vluchteling en de subsidiare beschermingsstatus” wenst te verkrijgen, wijst de Raad erop dat hij overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel kan optreden als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid en hij, in het kader van deze procedure, een vreemdeling geen beschermingsstatus kan toekennen.

2.3.1. In de nota met opmerkingen werpt verweerder, bij wijze van exceptie, op dat verzoekster geen belang heeft bij het ingediende beroep en dit beroep dus onontvankelijk is. Hij stelt dat uit artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) een gebonden bevoegdheid blijkt en dat hij bijgevolg, na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing, verplicht is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen aan verzoekster.

2.3.2. Artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van dezelfde wet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij, een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.”

Uit het voornoemde artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat, indien de vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend en die onregelmatig in het Rijk verblijft, de minister c.q. staatssecretaris of de gemachtigde beslist dat hij valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° (of de in artikel 27, § 1, eerste lid en § 3) van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van deze bepaling, beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 of 27 van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

De omstandigheid dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen die het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten verantwoordt, laat niet toe te besluiten dat de verwerende partij op grond van deze bepaling, gebonden is tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221). De minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde moet immers, na de vaststelling te hebben gedaan vervat in het genoemde artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en vooraleer hij het bevel geeft het grondgebied te verlaten, de bewoordingen van artikel 7

van de Vreemdelingenwet in ogenschouw nemen. Wat dit betreft, blijkt uit het gebruik van het woord "kan" dat, wanneer een vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen en aldus niet gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk om er zich te vestigen, de minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde niet gehouden is het bevel te geven het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Hij beschikt daardoor ter zake over een appreciatiebevoegdheid.

Uit de samenlezing van beide voornoemde bepalingen volgt dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het voorschrift om, indien beide in het voornoemde artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden zijn vervuld, op basis van dit artikel, bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet en anderzijds de toepassing zelf van de in artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid tot het geven van een bevel het grondgebied voor een bepaalde datum te verlaten. Zoals hiervoor werd vastgesteld, heeft de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het uitoefenen van deze bevoegdheid, geen gebonden bevoegdheid. De minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde kan aldus overwegen om aan de vreemdeling die valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen, al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven.

De verwijzing van verweerder naar artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, doet hieraan geen afbreuk aangezien dit artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Zoals hiervoor gesteld, beschikt de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het toepassen van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet over geen enkele appreciatiebevoegdheid om, zodra aan beide daarin vermelde voorwaarden is voldaan, te besluiten dat de betrokken vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° bedoelde gevallen. Evenwel houdt deze laatste bepaling niet de verplichting in een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948; RvS 28 juni 2011, nr. 214.221).

De exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang omdat verweerder bij het geven van de bestreden beslissing beschikt over een gebonden bevoegdheid, wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en van het algemeen principe dat de administratieve overheid een beslissing dient te nemen met kennisneming van alle elementen van de zaak.

Verzoekster betoogt dat er geen beslissing van 28 maart 2011 die door de commissaris-generaal ten aanzien van haar zou genomen zijn bestaat. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal al op 25 maart 2011 een beslissing nam waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd.

3.2. In de nota repliceert verweerder dat de bestreden beslissing afdoende is gemotiveerd en zowel de juridische bepalingen op grond waarvan de beslissing is genomen als de feitelijke motieven bevat. Hij betoogt dat deze vermeldingen verzoekster toelaten kennis te hebben de gronden waarop de beslissing genomen werd en dat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Verder stelt hij dat verzoekster niet betwist dat de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft genomen, noch dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Hij wijst erop dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de datum van de brief waarmee de beslissing van de commissaris-generaal aan verzoekster ter kennis werd gebracht en dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de wettelijkheid van de bestreden beslissing.

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In zoverre verzoekster aangeeft dat de feiten die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing niet correct zijn en verweerder geen kennis heeft genomen van alle elementen van de zaak, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de commissaris-generaal verzoekster op 25 maart 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en het is niet betwist dat verzoekster langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Het staat derhalve niet ter discussie dat verweerder, gelet op artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet en op basis van artikel 7, eerste lid, 2° van dezelfde wet, kon beslissen tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster. Aangezien de precieze datum waarop de commissaris-generaal weigerde om verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen niet determinerend is en zelfs kan beschouwd worden als een overtollige vermelding, kan het feit dat deze datum niet correct werd weergegeven in de motivering van de in voorliggende zaak bestreden beslissing niet tot de vernietiging van deze beslissing leiden. Voorts moet worden gesteld dat niet blijkt dat verweerder, wat de in casu determinerende gegevens betreft – meer specifiek het feit dat verzoekster geen beschermingsstatus werd toegekend en dat zij langer dan drie maanden in het Rijk verbleef –, geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht en niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht inzake de determinerende elementen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kan niet worden vastgesteld.

3.3.3. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK